

Štev. 6.

V ljubljani, 1. rženega cveta 1902.

Leto III.

Nezgoda.

Ej, zelena trata!
Daleč zadaj hiše,
nad zeleno trato
mehek veter piše.

Na zeleni trati
krasna veselica,
deci so kot rože
zacvetela lica.

Saj ženó se v plesu
v levo stran in v pravo,
ta se je in oni
dvignil kar na glavo.

Na domačem pragu
Tinku se zatoži,
mračno gleda v daljo,
k joku ustna kroži.

Rad bi bil med njimi,
ki so tamkaj zbrani,
in pomišlja Tinek
in si reče: „Vstani!“

Tinek-debeluhar
z roko si pomaga,
z nogo se upira,
da se dvigne s praga.

Tinek-debeluhar
ziblje se v daljavo,
zdaj vihrá na levo,
zdaj racá na pravo.

Tinek-debeluhar
v dir se je zapodil,
Tinek-debeluhar
slabo je pogodil.

Tinek-debeluhar
v igro se zamaknil
pa ob cestni kamen
se je izpotaknil.

Ej, zelena trata!
Tinek v prahu vzdíše,
a nad njim, nad trato
mehek veter piše.

Z vetrom iznad trate
smeh glasán prihaja,
žalost neopisna
Tinku v duši vstaja.

„Smejejo se meni!“
predse kliče tožno,
vse mu je potrto
srčece ubožno.

Leon Poljak.

